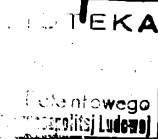

Warszawa, 23 czerwca 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

F240 15/10

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 26535.

Kl. 36 a, 23/01.

Franciszek Sponer
(Bielsko, Polska).

Płyta kuchenna żeliwna.

Zgłoszono 14 sierpnia 1936 r.
Udzielono 27 kwietnia 1938 r.

Nowa płyta kuchenna ma na celu równomierne rozprowadzanie ciepła na całą powierzchnię pieca przy zużyciu małej ilości węgla. Cel ten umożliwiony jest przez zastosowanie stosunkowo małej grubości płyty (około 5 mm), jednak wzmocnionej żeberkami falistymi.

Faliste żeberka u spodu płyty kuchennej przyczyniają się do spalania sadzy i dymu. Płyta ta posiada ważną zaletę, a mianowicie możliwość dokładnego uszczelnienia na miejscach styku (fig. 1); dopływ zimnego powietrza z zewnątrz jest uniemożliwiony. Złamanie lub pokrzywienie takiej płyty kuchennej jest ze względu na twardość tejże i faliste żeberka utrudnione.

Jak wielką jest utrata ciepła, spowodowana przez złamane płyty kuchenne obecnie używane, jest ogólnie znane. Prócz tego przy dzisiejszych płytach kuchennych płomień, zmieszany z napływającym przez szpary zimnym powietrzem, uprowadzający sadzę i gazy palne szybko do komina, powoduje olbrzymią stratę ciepła.

Nowa płyta kuchenna także pod względem sanitarnym ma wielkie znaczenie, gdyż po pierwsze uniemożliwia wydostawanie się gazów trujących i sadzy czy popiołu do danego lokalu, po wtóre przy użyciu tych płyt przy tysiącach pieców cała atmosfera miasta ulega polepszeniu, gdyż przez racjonalne spalanie nie wydostaje się dym i tle-

nek węgla przez kominy. Płyta ta wytrzymuje wielkie obciążenia, nie stojące w żadnym stosunku z wytrzymałością, potrzebną dla zwykłego obciążenia naczyniami kuchennymi.

Połączenia siarki z tlenem, znajdujące się w węglu, nie mogą wydostać się do kalu i truć.

Załączony rysunek przedstawia przykładowe wykonanie wynalazku. Fig. 1 przedstawia pionowy przekrój połączenia płyt ze sobą, przy czym litera a oznacza styk, leżący na ukośnych płaszczyznach i zamykający dopływ powietrza z góry, zaś b — wolną przestrzeń, obliczoną na rozszerzanie się płyt po rozgrzaniu tychże. Fig. 2 przedstawia płytę, widzianą z dołu, przy czym litera a_1 przedstawia faliste żeberka, zaś b_1 i c_1 — umocnienia płyty; d_1 żłobek podłużny, f_1 ukośną powierzchnię wzdłuż rowka d . Fig. 3 przedstawia płytę, widzianą z góry ze żłobkiem a_2 i ukośną powierzchnią e_1 , widzianą na fig. 4. Fig. 4 przedstawia przekrój pionowy płyty, przy czym a_1 oznacza faliste żeberka, b_1 i c_1 —

umocnienia, d_1 — żłobek, e_1 — ukośną pochyłość płyty. Wzmocnienie płyty na fig. 4, oznaczone literą b_1 i c_1 , ukośnej powierzchni ukształtowane jest płasko na obu końcach płyty (fig. 2, 3 i 5 pod lit. g). Odsadzone na płask powierzchnie g stanowią podobne złączenie płyt ze sobą na końcach, spoczywających na ramie paleniska, jak przy zwykłych płytach.

Zastrzeżenie patentowe.

Płyta kuchenna żeliwna, posiadająca żłobkowe połączenia podłużne, zahaczające o siebie z pewnym luzem, ze spodnim dotykiem na ukos, znamienna tym, że pomiędzy skrajnymi podłużnymi o grubszej masie krawężnikami (b_1 , c_1) ze żłobkami uszczelniającymi (a_2 , d_1) i skośnymi powierzchniami (e_1 , f_1) znajduje się wgłębienie usztywnione za pomocą falistych żeber (a_1).

Franciszek Sponer.

Fig. 1.

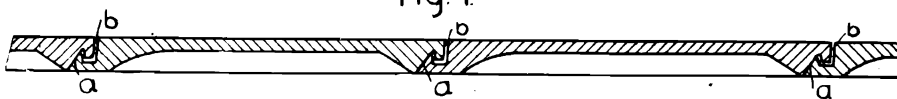

Fig. 2.

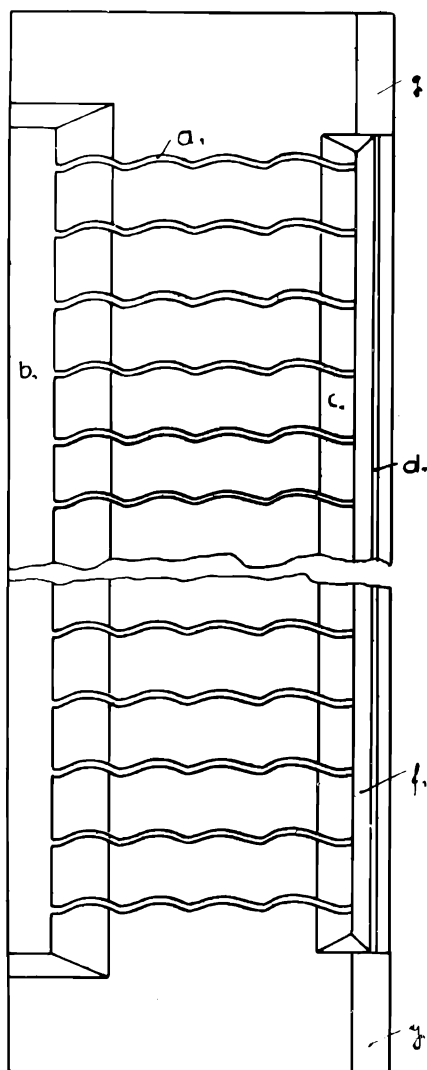

Fig. 3.

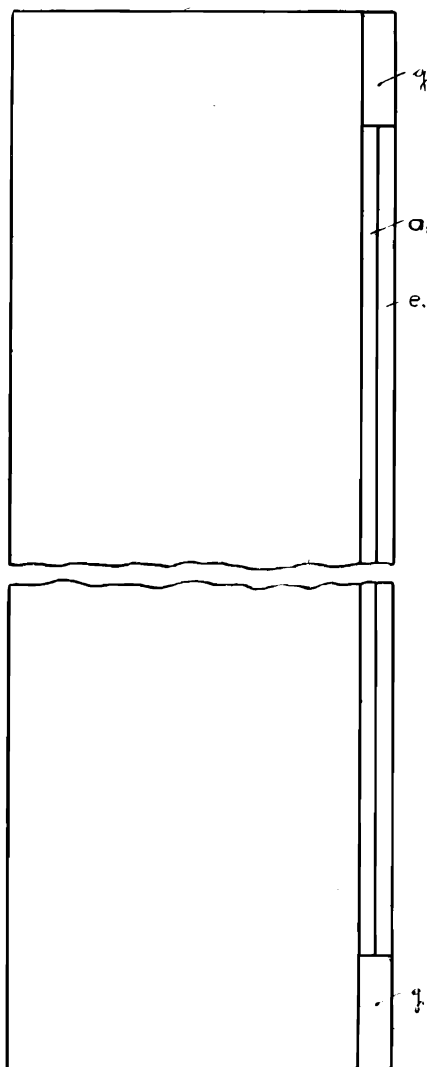

Fig. 4.

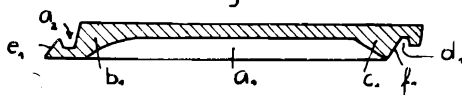

Fig. 5.

